

Sygn. akt IV CSK 718/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. [...] Spółki Akcyjnej w E.
przeciwko [...] "I." w B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Pozwana [...] I. w B. wniosła o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 czerwca 2013 r., wydanego w sprawie o zapłatę, ze względu na występujące - jej zdaniem - w sprawie istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie: „czy szkoda w postaci utraconych korzyści (*lucrum cessans*) w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje nieuzyskanie świadczenia rzeczy oznaczonej co do gatunku za cenę niższą od jego wartości rynkowej przy neekwiwalentności świadczeń w dacie świadczenia oraz czy zmiany cen rynkowych (podwyżki i obniżki) mieszczą się w ramach normalnego związku przyczynowego określonego w powyższym przepisie.” Okolicznością mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania miała być także jej oczywista zasadność.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez stronę odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana powołała się na dwie z tych przyczyn, jednak żadnej z nich nie wykazała.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżąca nie powołała stosownej argumentacji prawnej, która prowadziłaby do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02,

OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., pozwana ograniczyła się do odwołania się do uzasadnienia jednego z zarzutów skargi. Odwołanie takie jest bezskuteczne, gdyż nie może zastąpić odrębnego wyводу prawnego zmierzającego do wykazania oczywistości zarzucanych naruszeń prawa. Jak wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne jej elementy konstrukcyjne, które nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz.38). Ponadto, uzasadnienie podstaw skargi samodzielnie służy jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter.

Skarżąca nie wykazała także, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wykazanie tej przesłanki wiąże się z koniecznością precyzyjnego sformułowania konkretnego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań.

Pozwana nie przedstawiła istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a jedynie pytania stanowiące wyraz jej wątpliwości odnośnie do prawidłowości zajętego przez Sąd drugiej instancji stanowiska. W istocie są to pytania o zasadność części podniesionych w skardze zarzutów,

a odpowiedź na nie byłaby równoznaczna z ich rozpoznaniem. Uzasadnienie wniosku w odniesieniu do tej przesłanki, które skarżąca wadliwie połączyła z fragmentem uzasadnienia podstaw, nie zawiera żadnych argumentów prawnych mogących świadczyć o tym, że wskazane przez nią kwestie stanowią istotne zagadnienia prawne.

Nie stwierdziwszy przesłanek, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]